

HVIEZDY
FUTBALU

MESSI

HARRY CONINX

Hviezdy futbalu: Messi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Harry Coninx

Hviezdy futbalu: Messi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HVIEZDY FUTBALU

**LIONEL
MESSI**

HARRY CONINX

FRAGMENT

Tento biografický román opisuje viacero kľúčových momentov v (doterajšej) kariére Lionela Messiho. Niektoré udalosti opísané v tejto knihe sú založené na autorovej fantázii a nie sú úplne presným vyobrazením toho, čo sa skutočne udialo.

Pre Emily, ďalšiu špičkovú Juhoameričanku.

OBSAH

1	Karneval v Riu	7
2	Do počtu	14
3	Mašina z roku 1987	19
4	Zmluva na obrúsku	25
5	Muž v maske	30
6	Prvý gól	36
7	Na svetovej scéne	42
8	El Clásico	48
9	Pepova revolúcia	53
10	Treble	60
11	Od skvelého k najlepšiemu	66
12	Mourinho vs. Guardiola	70
13	Pokorenie rekordu	76
14	Messidependencia	81
15	Tak blízko	86
16	Pomsta	93
17	Do tretice všetko dobré	99
18	Ukončenie kariéry	105
19	Posledný zápas	108
20	Nové obzory	114
21	Messiho chvíľa	118

I

KARNEVAL V RIU

*júl 2021, štadión Maracanã, Rio de Janeiro, Brazília
finále Copa América, Argentína vs. Brazília*

„Pamätáš sa, keď sme tu boli naposledy?“ spýtal sa Lionel, keď sa otočil na Ángela Di Maríu, s ktorým stál v tuneli. „Vtedy to bolo úplne iné.“

„Bol som zranený!“ odvetil Di María. „Nehral som.“

„Ach, áno,“ zamrmlal si Lionel. „Zišiel by si sa nám.“

V mysli sa presunul do zápasu pred siedmich rokov. V skutočnosti nešlo o posledný zápas, ktorý hral na Está-

diu do Maracanã, ale Ángelovi to nemusel vysvetľovať. Presne vedel, ktorý zápas mal na mysli.

Finále majstrovstiev sveta v roku 2014.

Vtedy bola Argentína najbližšie k získaniu tejto trofeje za posledných dvadsať rokov, od čias Diega Maradonu. V ten deň panovala úplne iná atmosféra, a to nielen vďaka tomu, že na štadióne bolo násobne viac fanúšikov.

Toľko argentínskych fanúšikov meralo cestu do Brazílie, aby v ten deň podporilo svoj tím, že to v podstate pôsobilo ako domáci zápas.

Lionel si spomenul na šance, ktoré mu padli k nohám, a aj na tú, ktorú nepremenil. Spomenul si na pokus Gonzala Higuaína, ktorý smeroval mimo.

A nemohol si v hlave nepremietnuť volej Maria Götzeho do brány a oslavy nemeckých hráčov a fanúšikov. Aj pri preberaní ocenenia pre hráča turnaja plakal. Išlo o najsmutnejšiu chvíľu jeho kariéry.

A teraz sa vrátil na rovnaký štadión – štadión, ktorý poznačil tento smutný okamih.

Mohol by z neho urobiť štadión, ktorý by zaznamenal jeden z jeho najväčších úspechov?

„Nebol som si istý, či sa sem niekedy vrátíme,“ povedal Di María.

Patril medzi posledných hráčov zo zostavy, ktorá v roku 2014 skončila druhá. Zostal iba on, Lionel a Sergio Agüero.

„Nemyslel som si, že sa nám ešte niekedy naskytne ďalšia šanca,“ dodal Di María.

Lionel prikývol. Finále z roku 2014 nebolo jediné veľké sklamanie, ktoré zažili. Vo finále tohto turnaja prehrali v roku 2015 a 2016 a Lionel prehral aj v roku 2007. Štyri finále so svojou krajinou – a štyri prehry.

Obaja toho veľa povyhrávali na klubovej úrovni, ale jediná vec, ktorá im v zbierke trofejí chýbala, bola tá reprezentačná. Dnes mali ďalšiu šancu.

Stáli však proti mužstvu, ktoré im mnohokrát odoprelo radosť, a na štadióne, kde sa odohral ich najhlbší pád. Mohli by to dokázať?

„Ako sa máš, Leo?“

Nespýtal sa ho to nik iný než hviezdny brazílsky útočník a Lionelov bývalý spoluhráč z Barcelony, Neymar. Naklonil sa a potľapkal Lionela po chrbte.

„Dnes ti želim veľa šťastia,“ poprial mu s úsmevom.

Neymar oplýval prirodzeným sebavedomím niekoho, kto už pre svoju krajinu vyhral reprezentačnú trofej. Nepočítal tlak, aký ťažil Lionelove plecيا.

„Veľa šťastia,“ odpovedal Lionel.

Jeho hlas znel ticho, o to viac na poloprázdnom štadióne Maracanã, ktorý pripomínal jaskyňu. V dôsledku pandémie COVID-19 malo vstup povolený len malé množstvo fanúšikov a hluk sa nedal porovnať s atmosférou pred siedmich rokov.

Prvých dvadsať minút zápasu bolo opatrných, napätých a ani jeden z tímov nedominoval. Brazília a Argentína boli historickí rivali a ani jeden nechcel tento zápas prehrať. Ani jedno družstvo nechcelo súperovi dopriať dôvod na jasanie.

Spočiatku bol Lionel skoro ako v role prizerajúceho sa. Potom sa to však zmenilo. Centrovaná lopta od Rodriga De Paula doplachtila za brazílsku obranu, kadiaľ prešprintoval Di María.

Nádherným prvým dotykom si spracoval odrážajúcu sa loptu a potom preloboval rútiaceho sa Edersona. Lop-
ta doskákala do siete.

Gól! Argentína viedla!

„Skvelé zakončenie, Ángel!“ zakričal Lionel a schytil kamaráta. „Vedel som, že by si sa nám v dvetisíc štrnástom zišiel!“

„Učím sa od najlepších,“ odvetil Di María s obrovským úsmevom na tvári.

Zatiaľ čo pokračovali oslavy gólu, Lionel sa otočil, aby hráčov upokojil.

„Ostáva nám ešte viac ako hodina, chlapci,“ povedal. „Dali sme jeden gól. Potrebujeme ďalší, pretože vieme, že na nás vybehnú. Budeme musieť usilovne zamakať. Tento zápas ešte nie je rozhodnutý.“

Hráči prikývli. Bol kapitán a jeho úlohou bolo, aby ich všetkých udržal sústredených. Rovnako vedeli, čo by preňho dnešná výhra znamenala.

Argentína kontrolovala väčšinu prvého polčasu, Lautaro Martínez sa priblížil ku gólu. Cez polčas sa cítili pomerne uvoľnene. Vedeli však, že Brazília má hráčov, ktorí dokážu zmeniť zápas, hráčov, ktorí dokážu skórovať.

Neymar začal v druhom polčase dirigovať hru Brazílie a z Lionela sa znova stal takmer divák a sledoval, ako Richarlison a Gabriel Barbosa prinútili argentínskeho brankára Martíneza k niekoľkým kľúčovým zákrokom.

A potom, keď do konca ostávalo už len pár minút, prišla Lionelova chvíľa. Prihrali mu loptu a ocitol sa len pár metrov od brány. Posunul si ju a začal plánovať svoj postup, mal v úmysle preštrikovať sa okolo brankára.

Zradili ho však vlastné nohy. Lopta sa mu vyšmykla a Ederson ju uchmatol. Lionel padol na trávu a zúfalo načiahol nohu tam, kde sa nachádzala lopta, no vedel, že už tam nie je.

Unikla mu práve posledná šanca skórovať? Sklamal svoju krajinu?

Zostávajúce minúty sa zdanlivo ťahali hodiny. Argentínski hráči túžili, aby rozhodca fúkol do píšťalky a ukončil tak finále.

A potom nakoniec prišiel moment, o ktorom Lionel sníval šesťnásť rokov, odkedy debutoval za Argentínu. S reprezentáciou svojej krajiny vyhral trofej.

Konečne sa mu podarilo vyhrať veľký turnaj v modro-bielom drese Argentíny.

Práve táto vec mu chýbala v životopise, jediná vec, kvôli ktorej ho ľudia nenazývali najlepším hráčom na svete. A teraz ju mal.

Pre väčšinu hráčov by išlo o vrchol kariéry, záverečnú chvíľu úspechu. Ale Lionel sa už pozeral dopredu. Budúci rok budú majstrovstvá sveta a čakala ho sezóna s novým klubom PSG – Parížom Saint-Germain.

Ešte neskončil. Bola to jeho prvá reprezentačná trofej, ale rozhodne nie posledná trofej kariéry.

Bol odhodlaný pridať ich viac.